

DVE ŽENY A CELÝ RAD FALOŠNÝCH MIEN

IKAR

JULIE CLARK

**PAVUČINA
KLAMSTIEV**

J U L I E C L A R K

**PAVUČINA
KLAMSTIEV**

Preložila Zdenka Buntová

IKAR

Julie Clark
THE LIES I TELL

Copyright © 2022 by Julie Clark
Translation © 2023 by Zdenka Buntová
Jacket design © 2023 by Diana Delevová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Lies I Tell
(Sourcebooks, USA 2022)
preložila Zdenka Buntová.
Redigovala Jana Holková.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2023
ako svoju 2 152. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9176-8

*Venujem ockovi, ktorý mi povedal, že to dokážem,
a mame, ktorá mi ukázala, že na to mám.*

KAT

Súčasnosť – jún

Stála na opačnej strane miestnosti v malom hlúčiku sponzorov kampane. Zhovárali sa a smiali. V rohu vyhrávalo džezové kvarteto, okolo nás vírili hravé, kĺzavé tóny – nenápadný signál spoločenskej úrovne a peňazí. *Meg Williamsová*. Popíjala som víno z krištáľového pohára, vychutnávala drahý ročník a pozorovala ju. Jej fotografií existovalo len zopár – zrnitý portrét maturantky v starej stredoškolskej ročenke a obrázok z adresára zamestnancov YMCA z roku 2009 –, ale spoznala som ju okamžite. Moja prvá myšlienka bola: *Je spät!* Vzápätí mi hlavou preletela druhá: *Konečne!*

Hneď ako som ju zbadala, schovala som novinársku menovku do kabelky a držala som sa v úzadí. Za posledné tri mesiace som bola na všetkých podujatiach, ktoré Ron Ashton organizoval v rámci svojej volebnej kampane, sledovala som zúčastnených a trpezlivo čakala, kedy sa medzi nimi ukáže Meg – do pohotovosti ma postavila výstraha od služby Google Alerts, ktorú som si nastavila pred desiatimi rokmi. Po desiatich rokoch mlčania mi v apríli cinklo upozornenie na novú webovú stránku s jej menom. *Meg Williamsová, realitná agentka*. Vedela som, že sa vráti. To, že sa vrátila pod svojím pravým menom, napovedalo, že sa nechystá skrývať.

Keď vošla a s úsmevom odovzdala pri dverách kabát, vyviedlo ma to z rovnováhy – nastal okamih, o ktorom som si nemohla byť istá, či niekedy príde. Môžete sa na niečo pripravovať, predstavovať si to na sto spôsobov, aj tak vám vyrazí dych, keď sa to naozaj stane.

Hovorila som s ňou pred desiatimi rokmi, no Meg nemohla vedieť, že v ten deň som to bola ja, kto zdvihol telefón. Bol to len tridsaťsekundový telefonát, no kompletne zmenil trajektóriu môjho života. Hovoriť, že vinu som čiastočne pripísala Meg, by bol slabý výraz.

Scott, môj snúbenec, bude určite tvrdiť, že cena – finančná aj emocionálna – bude príliš vysoká. Že si nemôžeme dovoliť, aby som odišla zo zamestnania a hnala sa za príbehom, ktorý sa mi možno nikdy nepodarí napísať. Ak sa vrátim k tomu času a ľuďom, všetko úsilie, ktoré som vynaložila, aby som sa dala do poriadku, vyjde nazmar. Scott nechápe, že ten príbeh ma môže konečne oslobodiť – nielen od plytkých, banálnych článkov, za ktoré dostávam drobné za každé napísané slovo, ale najmä od pekla, do ktorého ma Meg kedysi poslala.

Pripojila som sa k väčšiemu hlúčiku ľudí, počúvala, o čom je reč, prikyvovala, no ani na okamih som z nej nespúšťala oči. Sledovala som, ako sa pohybuje medzi pozvanými, konverzuje. Aj on si ju všímal. Stovky hodín som analyzovala jej posledných pár rokov v Los Angeles, a nech sa na to pozerám z ktorejkoľvek strany, v centre vždy stál Ron Ashton. Jej srdce nepoznám – aspoň zatiaľ nie –, ale viem, že nepatrí k ľuďom, ktorí zahodia príležitosť vyvážiť misky váh spravodlivosti.

Vtom pohodila hlavou, zasmiala sa na tom, čo jej niekto povedal, a keď sa k nej zozadu priblížil Ron, až ma zamrazilo od vzrušenia, že tu môžem byť a vidieť ten okamih. Ja jediná v celej miestnosti som vedela, čo sa stane.

Vlastne nie, nebola som jediná. Aj ona to vedela.

Mierne som sa pootočila a tvárila sa, že sa pozerám z veľkého okna s panoramatickým výhľadom od centra mesta až po oceán, no kútikom oka som sledovala, ako sa tí dvaja navzájom predstavujú. Duchaplné žartíky, trocha smiechu. Ron sa k nej sklonil, aby ju lepšie počul. Raz nepochopím, ako to tá Meg robí. Ako dokáže oklamať ľudí, aby uverili, že je tým, za koho sa vydáva? Ako dosiahne, že jej vyvrádzajú svoje najhlbšie túžby, otvoria sa jej manipuláciám a podvodom a dobrovoľne sa vydajú napospas jej lžiam?

Všimla som si, že si do vrecka vložila jeho vizitku, a rýchlo som odvrátila zrak. Práve som bola svedkom jej úvodného ťahu. Odteraz ma bude mať v päťach.

MEG

Súčasnosť – jún **Dvadsaťdva týždňov do volieb**

Začne sa to tak, ako začínam vždy.

Nenápadne vkĺznem do jeho blízkosti – nijaké prudké pohyby, nijaké fanfáry. Akoby som tam bola odjakživa. Akoby som tam vždy patrila.

Na svoj prvý krok využijem večeru, ktorú zorganizoval pre sponzorov vo svojom dome vysoko na kopci, pod ktorým sa trbliece celé Los Angeles. Mám za sebou desať rokov skúseností, v extravagantných kulisách života boháčov sa už cítim ako doma – originálne umelecké diela na stenách, množstvo starožitností, na ktoré by väčšina ľudí nezarobila ani za rok, najatý personál... Snažím sa neupútať pozornosť obsluhujúcich, v rezidenciách, ako je táto, našľapujem potichu ako mačka.

Ak ste sa stali mojím terčom, vedzte, že som si vás starostlivo vybrala. Pravdepodobne prežívate veľkú životnú zmenu – možno ste stratili prácu, rozviedli sa alebo vám zomrel niekto blízky. Alebo ste uprostred neľútostného boja o volenú funkciu a balansujete na pokraji prehry. Emocionálne rozrušení ľudia riskujú. Neuvažujú jasne a ľahko uveria bársakej fantázii, ktorou ich nakrímim.

Mojím hlavným nástrojom sú sociálne siete – údaje o prihlasovaní, geografickej polohe plus nehanebná sa-

mochvála. A čo ešte všetky tie kvízy, ktoré vyplňajú a sprístupňujú niektorí vaši priatelia? *Máte rád psy, alebo mačky? Počet súrodencov?* Väčšina otázok sa zdá neškodná, ale keď nabudúce uvidíte podobný kvíz, zbystrite pozornosť. *Vymenujte päť miest, kde ste žili, alebo štyri prezývky, pod ktorými vystupujete* – oboje mi umožní dostať sa do vašej blízkosti. *John? To som ja, Meg! Z Boise, spomínaš si? Poznala som tvoju sestru.*

Je to až trestuhodne jednoduché.

Snorením na internete trávim stovky hodín. Vyprofilujem si rôznych ľudí vo vašom živote, nájdem si niekoho, s kým sa spriatelím, a dotyčná osoba ma už dovedie k vám. Zistím si o vás a o väčšine ľudí z vášho okolia všetko, čo sa dá. V okamihu, keď mi podáte ruku a poviete *Teší ma*, vás už poznám celé mesiace.

Znepokojilo vás to? Malo by.

„Ochutnala si tie krabie koláčiky?“ Veronika sa zjavila vedľa mňa s koktailovým obrúskom v ruke. Za tých šesť mesiacov, čo som späť v Los Angeles, sme sa zblížili. Zoznámili sme sa na hodine jogy v Santa Monice, cvičebné karimatky sme mali vedľa seba v zadnom rade. To, čo sa na začiatku hodiny začalo ako priateľský pozdrav medzi dvoma neznámymi ľuďmi, sa na konci zmenilo na začiatok priateľstva. Úžasné, ako ľahko sa vďaka historkám na Instagrame ocitnete v správnom čase na správnom mieste vedľa správnej osoby.

„Nie,“ odvetila som. „Na večeru sa vraj bude podávať biftek, tak si naň šetrím miesto.“

V hrudi som pocítila teplo, vzbĺklo vo mne vzrušenie, ktoré vždy prežívam na začiatku nového džobu. Túto časť mám najradšej – nastavovanie háčika, slastné očakávanie

toho, čo sa stane. Je jedno, koľký raz to robím, emócie, ktoré ten prvý moment prináša, nikdy nevyprchajú.

Veronika pokrčila obrúsok. „Robíš chybu, Meg.“

Stále je to šok, keď ma ľudia oslovia mojím pravým menom. Roky som vystupovala pod inými menami, väčšinou to boli variácie môjho vlastného – Margaret, Melody, Maggie. Všetky historiky o sebe, ktorými som ľudí kýmila – od vysokoškolskej študentky cez fotografku na voľnej nohe až po interiérovú dekoratérku a životnú koučku celebrit – boli starostlivo prešpekulované výmysly. Roly, ktoré som zahrála takmer dokonale. Dnes večer som tu však sama za seba, som niekým, kým som už veľmi dlho nebola.

Nemala som na výber. Tento džob si vyžadoval licenciu na realitnú činnosť a pri vybavovaní licencie nemožno obísť číslo sociálneho poistenia a odobratie odtlačkov prstov. Nevadí, tentoraz som svoju pravú totožnosť nemienila tajiť. Chcela som, aby Ron Ashton – developer, miestny politik a kandidát na senátora – vedel, kto ho pripravil o všetko. O peniaze aj o roky starostlivo budovanú povesť.

Zbadala som ho na druhom konci miestnosti: jeho široké plecia boli o niekoľko centimetrov vyššie ako plecia všetkých ostatných, prešedivené vlasy mal úhľadne učesané. Práve sa rozprával s manažérom svojej volebnej kampane a tým je Veronikin manžel David.

Veronika sledovala môj pohľad. „David vraví, že voľby budú tesné. Ron si v týchto posledných mesiacoch nemôže dovoliť ani jeden chybný krok.“

„Len medzi nami, aký je?“ vyzvedala som.

Na chvíľu sa zamyslela. „Typický politik. Skrytý sukničár. Predstavuje si, že je druhý Reagan. David hovorí, že je ním doslova posadnutý. *Nie a nie držať hubu, večne melie o tom zasratom Reaganovi.*“ Usmiala sa a pokrútila hlavou.

„A tvoj názor?“

Pobavene na mňa pozrela. „Podľa mňa je ako každý iný politik – chorobne ambiciózny. Lenže Davida platí dobre, aj benefity sú skvelé.“ Drgla ma do ramena. „Som rada, že si mohla prísť. Myslím, že tu bude dosť ľudí, ktorých je užitočné poznať. Možno sa nájdú aj nejakí noví klienti.“

Dala som si ďalší dúšok vína. Klienta som už mala vyhlíadnutého, on bol dôvod, pre ktorý som tam bola. „Nejaký kšeft by sa hodil,“ prehodila som. „Začínať od nuly na novom mieste nikdy nie je ľahké.“

„Rozbehne sa to, uvidíš. Máš za sebou roky skúseností v Michigane. To, ako si nám pomohla ku kúpe domu na Osemdesiatej ulici, je obdivuhodné. Dodnes nechápem, čím si presvedčila predávajúcich, aby tak razantne znížili cenu.“

Potlačila som úsmev. Krátko po tom, ako sme sa s Veronikou zoznámili, sme po joge zašli do suši baru a Veronika sa medzi rečou zmienila, že s Davidom hľadajú investičnú nehnuteľnosť, no v cenovom rozmedzí, ktoré si stanovili, ich realitná agentka nič vhodné nenašla. „Ukázala vám tú nehnuteľnosť na Kelton Avenue?“ nadhodila som vtedy. „Klasický prízemný dom, v ponuke bol za milión sedemstotisíc dolárov.“

Veronike zažiarili oči. „Nie, ale znie to perfektne. Musím sa jej na to opýtať.“

„Už je neskoro, ten dom sa predal hneď v ten deň, ako sa zjavil v ponuke, a šiel za násobok pôvodnej ceny,“ schladila som ju. „Vaša maklérka pracuje v realitke Apex v Brentwoode, však? Vždy dostávame interné e-mailové upozornenia na predaje a kúpy, ktoré uskutočnila – desať miliónov, dva desať miliónov...“ Vzala som si kúsok suši a podržala ho medzi paličkami. „Spravovať eskontné zmluvy v takej cenovej kategórii môže byť náročné.“

Podľa aktuálnej historiky, ktorú som o sebe šírila, som sa po úspešnej realitnej kariére v Ann Arbor presťahovala späť domov do Los Angeles. Moja nová webová stránka odkazovala na stránku v Michigane, tá však obsahovala ponuky vykradnuté z realitných portálov Zillow a Redfin.

Veronika odložila paličky. „Keď sme kupovali dom v Malibu, počínala si skvelo, ale možno je naša cenová kategória pod jej úroveň.“

Chlípla som si citronády a nechala Veroniku, nech to v duchu spracuje. „Bola by som rada, keby si sa toho ujala ty,“ vyhrkla napokon. „Nemohla by si vystrčiť tykadlá a zistiť, čo sa dá nájsť?“

Niečo som im našla takmer obratom ruky. Opäť tradičný prízemný dom, tentoraz vo Westchestri na ulici lemovanej stromami. Drevené dlážky, arkierové okno a kompletne prerobená kuchyňa. Keď som Veronike odovzdala opis, v ktorom boli uvedené detaily a cena, zháčila sa. „Lenže to je takmer pol milióna nad náš strop.“

Kedysi som chodila na kurz digitálneho dizajnu. Osvedčenie o absolvovaní mám stále zastrčené v škatuli niekde v komore. Áno, certifikát je sfalšovaný, ale v kurze som sa naučila dosť, aby som s tým na začiatku vystačila, a v nasledujúcich rokoch som sa zdokonalila.

„Myslím, že ich dokážem presvedčiť, aby cenu znížili. Pôjdeme na obhliadku a uvidíme, čo naň povieš. Kód od zámky mám, takže ak chceš, môžeme sa tam vybrať hneď.“

Opis, ktorý som jej podala, bol takmer pravdivý – počet izieb, rozloha, vzduchotechnika, jediné, čo som nadsadila, bola cena. Budem sa tváriť, že pokračujem vo vyjednávaní s majiteľmi, a stiahnem ju na sumu o dvestotisíc nad skutočnou ponukou.

Fungovať to mohlo len preto, lebo pre ľudí ako Veronika a David realitné portály ako Zillow a Redfin neexistujú. V ich daňovej kategórii totiž nikto nerobí nič, čo môže hodiť na iných. O účty sa im starajú účtovníci, o dom zasa chyžné a gazdiné, ktoré im nakupujú a varia. Ak chcú kúpiť nehnuteľnosť, všetko zveria maklérovi, ten pre nich urobí prieskum trhu, skoorodnuje sa s agentom, ktorý má nehnuteľnosť v ponuke, zorganizuje súkromné obhliadky a vezme si na starosť aj priebeh finančnej transakcie.

David a Veronika podpísali papiere, ktoré som im predložila, finančné prostriedky previedli tam, kam som im povedala, a ak si aj všimli, že sa nikdy nestretli s agentom predávajúcej strany alebo priamo s predávajúcimi, bola to len letmá myšlienka, ktorú vzápätí pustili z hlavy.

David vtedy vyhlásil, že to bola najjednoduchšia transakcia, akú kedy urobil. Prečo by nebola, keď každý dostal presne to, čo chcel? Predávajúci zinkasovali o dvestotisíc dolárov viac, než bola požadovaná cena. Veronika s Davidom mali vďaka tomu, čo som si vymyslela, pocit, že urobili kšeft storočia. A ja som v okruhu ich priateľov získala žiarivú a neotrasiteľnú reputáciu.

Kľúčom k vydarenému podfuku je silné zdanie legitimitnosti. Byť takmer tým, za koho sa vydávate. Je to ako na filmovom plátne: som skutočná, moje činy sú skutočné, len pozadie je falošné.

Vtom sa k nám pridal David a objal Veroniku okolo pásu. „Meg, vyzeráš senzačne, Dúfam, že ťa moja žena nenudí podrobnosťami o prestavbe.“

Nahodila som úsmev.

„Vôbec nie. Práve sme hovorili o Ronovi. Voľby vraj budú tesné, je to pravda?“

Prikývol. „Podľa našich interných prieskumov sú čísla takmer vyrovnané. Dnešný večer má pre záverečný útok veľký význam.“

„Musíš byť vyčerpaný. Veronika mi vravela, že nikdy nie si doma.“

Žmurkol na ňu. „Zdá sa, že vy dve ste načreli do poriadnych problémov, kým som tu nebol. Meg, som ti vďačný, že jej robíš spoločnosť.“

„Bolo mi potešením.“

Keď sa rozhovor zvrtol na ich každoročnú zimnú dovolenku v Karibiku, počúvala som len naoko a sledovala ľudí, ktorí sa presúvali po miestnosti, konverzovali, vytvárali malé skupinky a potom formovali nové. Kvarteto v rohu miestnosti spustilo ďalšiu skladbu. Los Angeles je úplne iné ako Pensylvánia, kde som bývala naposledy. Musela som sa prispôbiť, zjemniť prístup a dbať, aby všetky detaily zodpovedali tomu, za koho som sa vydávala. V L. A. sú ľudia opatrní, vo všetkom hľadajú nejaký podraz alebo chyták. Tu sa priam očakáva, že nikto, koho stretnete, nie je presne tým, za koho sa vydáva.

Usilovne som pracovala na tom, aby som sa začlenila do okruhu priateľov iných ľudí, nech si nikto nevšimne, že nemám vlastných. Skutočných priateľov som nemala od chvíle, keď som pred rokmi odišla z Los Angeles. Snažila som sa nemyslieť na Calu, nedumať, kde asi je, či je ešte stále s Robertom. V živote som oľutovala máločo, ale to, ako sa skončilo priateľstvo s Calom, ma mrzí dodnes.

Keď som si znova premietla časovú os, ovinul ma úponok nervozity. Tento džob mal na rozdiel od všetkých predchádzajúcich presne určený konečný termín – k rozhodujúcemu okamihu dôjde štrnásť dní pred voľbami. Zostávalo dvadsať týždňov. Stoštyridsať dní. Zdá sa to veľa,

no na chyby a oneskorenia nebude priestor. Ak mal môj plán vyjsť, musela som postupovať premyslene, krok za krokom. Prvým krokom bolo zoznámiť sa s Ronom a to sa muselo stať dnes večer.

Ronovo realitné portfólio som už preluskala, presnorila som všetky verejné registre, takže som získala pomerne presnú predstavu, ako na tom je – koľko má vlastného kapitálu, ako je zadlžený. Keďže sa uchádzal o úrad, mohla som nahliadnuť aj do jeho daní. Okamžite mi padlo do očí, koľko finančných rizík podstúpil. Väčšinou mu vyšli. Vybavilo sa mi, ako oklamal moju mamu, keď nás obral o to, čo nám právom patrilo. Ktovie, koľkých ľudí na svojej ceste k postu senátora využil podobným spôsobom a odhodil.

Veronika na mňa uprela prosebný pohľad. „Meg, pomôž nám vybrať. Dovolenka na Saint John, alebo radšej Saint Croix?“

Vedela som, že ona dáva prednosť Saint Croix. „V Saint John som bola naposledy pred tromi rokmi.“ Pokrútila som hlavou, akoby ma tá spomienka rozladila. „Ten ostrov mám veľmi rada, no bola som sklamaná. Ubytovanie máte vo Villas, však?“

David prikývol. „Vždy sa o nás dobre postarali.“

Znechutene som pokrčila nos. „Myslím, že nedávno založili odbory. Rozhodne to nie je zážitok, po ktorom by som prahla.“

„Ježiši,“ hlesol. „Tak potom je to jasné. Bude to Saint Croix.“

Veronika zatlieskala. „Drahý, neviem, prečo ma nikdy nepočúvaš.“

Do nášho rozhovoru sa vmiešal hlas zozadu. „Dúfam, že vy traja preberáte oslavu môjho víťazstva.“ Otočila som sa. Predo mnou stál Ron Ashton, muž, ktorý mi zničil ži-

vot. Moju matku poslal na dno, odkiaľ sa nikdy nedostala, a mňa nechal posledný rok strednej školy a po maturite žiť v maminom starom aute.

Usmiala som sa. „Hrdina dnešného dňa,“ podala som mu ruku. „Meg Williamsová, teší ma.“ V návale nervozity som sa vnútorne zachvela, lebo som mu ponúkla čistú pravdu. Túto chvíľu som si predstavovala roky. Spozná ma? Napovie mu niečo moje priezvisko? Uvidí v mojej tvári mami-ne črty? Čo ak áno? Potom budem musieť urobiť kompletnú otočku a tváriť sa, že ide o náhodné stretnutie po rokoch, zahrať rolu sexi naivky a presvedčiť ho, že vtedy som nevedela nič a teraz viem ešte menej. No obávala som sa zbytočne, z výrazu jeho tváre bolo jasné, že si na mňa nespomína. Mohla som si odfúknuť, zostanem v anonymite.

Stisk mal pevný, ruku teplú. Podržala som ju o zlomok sekundy dlhšie, než je zvykom. V očiach sa mu okamžite mihol záblesk záujmu. Táto chvíľa mu utkvie v pamäti, a keď sa k nej raz vráti, bude si klásť otázku, či sa mohol rozhodnúť inak. A ja sa musím postarať, aby odpoveď na túto otázku bola nie.

„Meg sa práve presťahovala z Michiganu do Los Angeles,“ prezradila Veronika. „To ona nám zohnala ten fantastický dom vo Westchestri.“

Ronov záujem sa prehĺbil, presne ako som predpokládala. Z jeho účtov na sociálnych sieťach som zistila, že už takmer pätnásť rokov spolupracuje stále s tým istým realitným maklérom. S mužom, na ktorého prišli na Kalifornskú realitnú asociáciu dve sťažnosti za sexuálne obťažovanie. Stať sa jeho treťou a poslednou obeťou bola hračka, čím som dosiahla, že Ron Ashton zostal takmer na štyri mesiace bez realitného zastúpenia. To je pre developera vážny problém.

„Takže nehnuteľnosti?“ prehodil. „Koľko predajov máte v portfóliu?“

„Posledných desať rokov som v Michigane bola na špičke rebríčka,“ odvetila som. „Tu v Los Angeles ešte len začínam a rozbieha sa to pomaly.“ Je užitočné ukázať náznak pokory, ľudí vždy poteší vedomie, že sú úspešnejší ako vy.

„Máte vizitku?“ spýtal sa. „Možno sa vám ozvem.“

Vytiahla som jednu a podala mu ju. „Pozrite si moju webovú stránku. V meste som krátko, no v tomto biznise nie som nováčik a Los Angeles poznám veľmi dobre. Rada s vami hodím reč, ak budete mať záujem.“ Obrátila som sa k Veronike. „Na Saint Croix musíte vyskúšať reštauráciu Riverhead.“

Keď Veronika začala načrtávať plán dovolenky, pocítila som v zátylku mravčenie, ktoré som sa naučila neignorovať. Ustúpila som o krôčik a pozrela vľavo dolu, akoby som sa chcela uistiť, či nešliapnem vedľa, a keď som znova zdvihla hlavu, preletela som pohľadom po miestnosti a hľadala, kto ma pozoruje, no videla som len miestnosť plnú ľudí, ktorí sa zhovárali, smiali, popíjali a oslavovali muža, ktorého chceli poslať do Sacramento.

Veronika rozprávala ďalej. Usmievala som sa, prikyvovala, ale už som ju nepočúvala. V duchu som si premietla, s kým som sa od svojho príchodu na večierok zhovárala – s mužom, ktorý mi šiel zaparkovať auto, potom som pri hlavnom vchode prehodila slovo s Ronovým volebným tímom, potom s nejakými sponzormi. Všetko len také nezáväzná debaty, no veľmi užitočné pre realitnú agentku, ktorá si potrebuje v meste získať klientelu. Očami som ich jedného po druhom našla, no všetci boli zabratí do rozhovoru. Žeby ten pocit mravčenia vo mne vyvolal návrat do Los Angeles? Vzduch je tu jedinečný, zmes trávy a výfuko-

vých plynov z áut, a niekedy, ak ste dostatočne blízko pri mori, aj vôňa soli vo vánku. Miestu, kde som vyrastala, som sa vzdialila, ale pod všetkými vrstvami – za rôznymi identitami, za ktoré som sa v uplynulých rokoch skrývala – som bola stále tá istá osoba ako v čase, keď som z Los Angeles odchádzala: žena na úteku opojená vedomím, že sa môže stať, kým chce, a urobiť, čo bude chcieť. A spôsob, ako to dosiahnuť? Stačilo nejakému mužovi narozprávať presne to, čo chcel počuť.